

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ มूलนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา
วันอาสาฬหบูชา ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๘

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา วันอาสาฬหบูชา ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๘

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันพฤหัสบดี ที่ ๓๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘ มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนาได้จัดให้มีการสนทนาธรรมเป็นพุทธบูชา เนื่องในโอกาสวันอาสาฬหบูชา โดย ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิฯ และคณะวิทยากร อ.นิภัทร พจนปฎิภาณ อ.ธนิต ชื่นสกุล รศ.สงบ เชื้อทอง ผศ.อรรณพ หอมจันทร์ อ.ธีรพันธ์ ครองยุทธ อ.กุลวิไล สุทธิลักษณ์วณิช อ.ธิดารัตน์ หอมจันทร์ อ.วิชัย เฟื่องพูนวกิจ และ อ.คำปิ่น อักษรวิสัย

โดยในวันนี้ นอกจากจะจัดให้มีการสนทนาธรรม เนื่องในโอกาสวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาเช่นทุกครั้งที่ผ่านมาแล้ว วันนี้ ยังเป็นวันที่ทางมูลนิธิฯ ได้จัดแสดงพระรัตนบุษยภาชน์อโคทมหาราชปรีวรรตจำลอง จำนวน ๓ องค์ ที่ทางมูลนิธิฯ ได้จัดสร้างขึ้นใหม่ เพื่อประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระธาตุของพระอัครสาวกทั้งสอง คือพระธาตุของท่านพระสารีบุตร และพระธาตุของท่านพระมหาโมคคัลลานะ โดยจำลองจากพระรัตนบุษยภาชน์ องค์เดิม ที่ทางมูลนิธิฯ ร่วมกับผู้มีศรัทธาสร้างและนำไปถวายไว้ยังพระมูลคันธกุฎี เมืองสาวันนา พาราณสี เพื่อครอบงวนที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สร้างขึ้นตั้งแต่สมัยพระเจ้าอโคทมหาราช

ก่อนสนทนารธรรมในช่วงเช้า ได้มีพิธีบรรจและอัญเชิญแกนผอบที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุและพระธาตุ ที่เคยประดิษฐานอยู่ในผอบทองคำประดับอัญมณี ๓ องค์ ที่ทางมูลนิธิฯ จัดสร้างและถวายไว้ที่พุทธคยา ซึ่งในภายหลังได้จัดสร้างแกนผอบที่ประดิษฐานฯ ใหม่ที่ทำจากทองคำประดับอัญมณีไปแทน และขอรับแกนผอบที่ประดิษฐานฯ องค์เก่ากลับมา

อาจารย์ดวงเดือน บารมีธรรม รองประธานกรรมการมูลนิธิ ได้ัญเชิญพระธาตุของท่านพระสารีบุตร และพระธาตุของท่านพระมหาโมคคัลลานะ ยังแกนผอบที่ประดิษฐานองค์เก่า ซึ่งได้นำมาจากพุทธคยา สำหรับพระบรมสารีริกธาตุของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่น พลตรี ดร.วิระ พลวัฒน์ กรรมการและเลขานุการมูลนิธิ และอาจารย์พีรพล คล้ายณรงค์ ผู้เชี่ยวชาญด้านเครื่องประดับอัญมณี วิทยาลัยช่างทองหลวง ผู้สร้างพระรัตนบุษยาณทั้งองค์จริงและองค์จำลอง แจ้งว่า ได้ตรวจพบสปอร์ของพระบรมสารีริกธาตุ ภายในแกนผอบที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ ที่ได้นำมาจากพุทธคยาเป็นจำนวนมาก นับเป็นบุญของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนาอย่างยิ่ง

จากนั้น ได้ประกอบแถวณอบที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ และพระธาตุ เข้า
กับฐานภายในองค์พระรัตนบุษยภาณจำลอง ซึ่งได้จัดสร้างขึ้นอย่างสวยงาม วิจิตร
บรรจงอย่างยิ่ง ด้วยศรัทธาของทุก ๆ ท่าน ซึ่งจะได้ประดิษฐานไว้ยังอาคารมุลินธิศึกษา
และเผยแพร่พระพุทธศาสนา เพื่อเป็นที่ชื่นชมสักการะบูชาสืบไป

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำความการสนทนาบางตอนของวันนั้น มาฝากให้ทุก ๆ ท่านได้พิจารณาเช่นเคย ดังนี้ครับ

อ. คำปัน :

วันนี้ทุกท่านก็คงจะทราบว่าเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา คือ วันอาสาฬหบูชา วันเพ็ญเดือน ๘ ซึ่งเป็นวันที่มีความสำคัญวันหนึ่ง เป็นวันที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงแสดงธรรมะเป็นครั้งแรก คือ ทรงแสดงพระธัมมจักกัปปวัตตนสูตร โปรดภิกษุปัญจวัคคีย์ แล้วก็มีผู้ที่ได้ตรัสรู้ธรรมะ ตามพระพุทธองค์ มีพระอริยสงฆ์ เกิดขึ้นในโลก

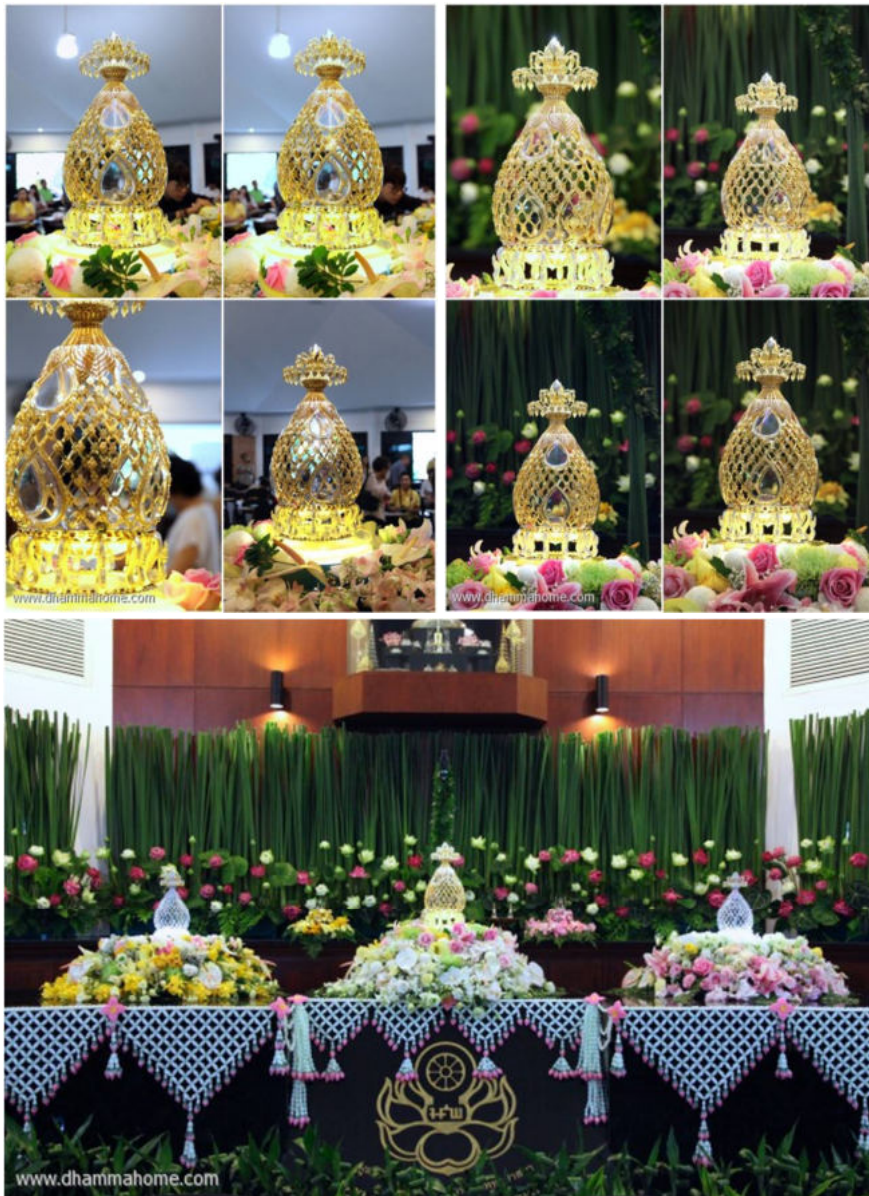

เพราะฉะนั้น ในวันที่ วันอาสาฬหบูชา ก็เป็นวันที่มีพระรัตนตรัย ครบทั้ง ๓ คือ มีพระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ และพระสังฆรัตนะ นอกจากนั้น ในวันที่เพ็ญเดือน ๘ ก็ยังมีความสำคัญอื่น ๆ อีก กล่าวโดยสรุปก็คือ เป็นวันที่พระโพธิสัตว์ถือปฏิสนธิในพระครรภ์ของพระนางสิริมหามายา ผู้เป็นพระพุทธรมารดา อันนี้ ก็ตรงกับวันเพ็ญเดือน ๘ เช่นเดียวกัน

และในวันเพ็ญเดือน ๘ เป็นวันที่พระโพธิสัตว์ เสด็จออกมหาภิเนษกรรม คือ เสด็จออกผนวช เพื่อแสวงหาคุณอันยิ่งใหญ่ และในวันเพ็ญเดือน ๘ นี้ หลังจากที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้แล้ว ในพรรษาที่ ๗ ก็เป็นวันที่พระองค์ ได้ทรงแสดงยมกปาฏิหาริย์ และทรงแสดงธรรมะในประชุมแห่งนั้น ซึ่งก็มีผู้ที่ได้บรรลุธรรมะ

มากมาย เป็นหลายสิบโกฏิ และเมื่อพระพุทธองค์ทรง
แสดงยมกปาฏิหาริย์ปราบอัญญเดียรถีย์แล้ว ก็เสด็จไป
จำพรรษาที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ซึ่งก็เป็นวันที่จะได้ทรง
แสดงพระอภิธรรมโปรดเทวดาทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่ง ก็คือ โปรดพระพุทธมารดาด้วย นี่คือ สาระสำคัญ
ของวันอาสาฬหบูชา

ในช่วงแรก ประเด็นการสนทนาธรรมะ ที่จะได้กราบเรียน ท่านอาจารย์ เพื่อความเข้าใจธรรมะยิ่งขึ้น ในความเป็นจริงของธรรมะ ซึ่งในวันนี้ ก็ได้มีการกราบนมัสการ บูชา สิ่งประเสริฐสูงสุด คือ พระรัตนตรัย ก็ขออนุญาตอัญเชิญ พระสูตรสูตรหนึ่ง คือ เวลามาสูตร ซึ่งก็เป็นหนึ่งในพระธรรมคำสอน ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงแสดงในครั้งนั้น

ข้อความโดยสรุป คือ มีอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประทับอยู่ที่พระวิหารเชตวัน ท่านอนาถปิณฑิก เศรษฐี เข้าไปเฝ้าพระองค์ แล้วพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้ตรัสถามท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีว่า ท่านยังให้ทานอยู่หรือเปล่า? ซึ่งท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ก็ได้กราบทูลพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ท่านยังให้ทานเป็นปกติ แต่ว่าในช่วงนี้ ท่านเกิดยากจนลง ทานที่ให้ก็ไม่ประณีตเหมือนแต่ก่อน เป็นทานที่เศร้าหมอง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้ทรงแสดงความจริงว่า ไม่ว่าทานจะเศร้าหมองหรือประณีตก็ตาม ถ้าให้โดยไม่เคารพ ไม่มีความเคารพในการให้ ไม่มีการเชื่อในเรื่องกรรมและผลของกรรม ขณะนั้น สภาพจิตใจก็ไม่ได้ ผลที่เกิดขึ้น ก็ไม่ดี เพราะเหตุว่า เป็นผู้ไม่น้อมไปในการที่จะใช้สอยวัตถุสิ่งของที่ดี และคนผู้เป็นบิรารก็ไม่ใช่ฟัง เพราะเหตุว่าให้ทานโดยไม่เคารพ เป็นการเจริญกุศลโดยไม่เคารพ แต่ถ้าหากว่า ให้ทานด้วยความเคารพ เป็นผู้ที่มีความมั่นคงในเรื่องกรรมและผลของกรรม ให้ทาน ก็เป็นสภาพจิตที่ดีงาม ผลที่เกิดขึ้น ก็เป็นผลที่ดี

แล้วพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้แสดงเรื่องในอดีต ของ
 เวลาผราหมณ์ว่า ในสมัยก่อนนั้น เป็นผู้มึศรัทธา มี
 ปัญญา เพียบพร้อม ล่วงเลยเขตแดน คือ หมายความว่า
 เป็นผู้มีคุณสมบัติ ที่ไม่มีใครเสมอเหมือน ทั้งในเรื่องของ
 สมบัติ รูปลักษณะ แล้วก็ศรัทธา ปัญญา เป็นต้น ให้ท่าน
 อย่างมาก ให้ทองคำ ที่เต็มไปด้วยเงิน ให้เงินที่เต็มไปด้วย
 ทองคำเป็นจำนวนมาก แปะหมื่นสี่พัน แต่ละอย่าง ๆ แต่
 ว่าในครั้งนั้น ไม่มีผู้ที่ควรแก่การรับทานของท่านจริง ๆ ก็
 คือ ไม่มีทักษิโณยบุคคล ผู้ควรแก่การรับทานของท่าน แต่
 ว่า ท่านก็ไม่มี ความหวั่นไหวเลย ไม่ว่าผู้รับทานนั้นจะเป็น
 ใครก็ตาม ก็ไม่มี ความหวั่นไหว

ซึ่งพระองค์ก็ทรงแสดงกับท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีว่า
เมื่อท่านได้ให้ทานในกาลสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และพระภิกษุสงฆ์ ยังดำรงอยู่ ด้วยจิตเลื่อมใส ด้วยจิตใจ
ที่มีความเคารพ อย่างนี้ เป็นสิ่งที่มีคุณค่า เป็นสิ่งที่
ประเสริฐ และที่สำคัญ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็แสดง
ลำดับของการเจริญขึ้น ของกุศลธรรมที่ประณีต ไป
ตามลำดับ แล้วก็มีอยู่ประการหนึ่ง ที่แสดงถึงว่า การมี
พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง คือ การถึงพระพุทเจ้า พระธรรม
และ พระภิกษุสงฆ์ เป็นที่พึ่งนั้น มีผลมากกว่าการถวาย
วิหาร แก่พระภิกษุสงฆ์ที่มาจากทิศทั้ง ๔ และประการ
ต่อมาก็คือ ความเป็นผู้ที่เลื่อมใส สมาทานศึกษาใน
สิกขาบท ๕ คือ มีการเว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลัก
ทรัพย์ เป็นต้น

นี่คือประเด็น ที่จะได้กราบเรียนท่านอาจารย์ เพราะเหตุ
ว่า การเจริญขึ้นของกุศลธรรม ก็เป็นไปตามลำดับ สูงสุด
ก็คือ การอบรมเจริญปัญญา เพื่อที่จะเข้าใจสภาพธรรมะ
ที่กำลังมี กำลังปรากฏ ตามความเป็นจริง

ก็จะกราบเรียนท่านอาจารย์ในช่วงแรกครับ ท่านอาจารย์
ครับ ว่าการเป็นผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งนั้น เกื้อกูลต่อ
ความเจริญขึ้นของกุศลธรรมในชีวิตประจำวันอย่างไร
กราบเรียนท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

ไม่ว่าจะเป็นวันไหน การฟังพระธรรม ก็เป็นการบูชาพระ
รัตนตรัย ไม่ว่าในกาลสมัยที่คุณดำเนินได้กล่าวถึง นาน
มาแล้ว แล่นาน พระผู้มีพระภาคฯ ก็ตรัสว่าจากสิ่งจะ
เพราะเหตุว่า ทุกคำ เพื่อจะให้เกิดความเห็นถูก ความ
เข้าใจถูก ตามลำดับ

เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะเป็กาละไหน จะมีพระอรหันต
สัมมาสัมพุทธเจ้า หรือว่าปรินิพพานไปแล้ว หรือว่า ใน
กาละที่ว่างจากพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะ ก็
เป็น ธรรมะ แม้ขณะนี้ ซึ่งเป็น ณ กาลครั้งหนึ่ง อีกนาน
ข้างหน้า แต่ละท่าน ก็เหมือนในครั้งนั้น คือ ได้มีโอกาส
ฟังพระธรรม แต่ว่า ต้องเป็นผู้ที่เคารพในพระอรหันต

สัมมาสัมพุทธเจ้าสูงสุด ว่า พระธรรม ลึกซึ้งอย่างยิ่ง การฟังทั้งหมด ก็เพื่อที่จะให้มีความเห็นถูก มีความเข้าใจถูก ในสิ่งที่กำลังมีจริง ๆ ในขณะนี้!!! แต่ยาก...ฟังมานานแล้วก็มีเห็น มีได้ยิน ก็ฟังมานานแสนนาน

...แต่ชีวิตประจำวัน ก็หลากหลาย เพราะฉะนั้น บางชีวิตก็มีการที่จะให้ทานมากมาย แล้วก็ได้เข้าใจธรรมะเลยก็มี แต่ว่า พระผู้มีพระภาคฯ ก็ตรัสว่า ไม่ว่าจะให้ทานมากมายสักเท่าไรก็ตาม หรือว่า จะสร้างวิหาร หรือทำอย่างอื่น ประการหนึ่งประการใดก็ตาม ถ้าไม่มีการได้ถึงพระรัตนตรัย เป็นที่พึ่ง การกระทำกุศลนั้น ๆ ก็ไม่สามารถที่จะทำให้สิ้นสุดกิเลส สิ้นสุดสังสารวัฏได้...

...เพราะว่า แต่ละคน มีกิเลสมาก แต่ก็ยากแสนยาก ที่จะ
ให้รู้ถึงกิเลสของตนเอง แต่ถ้าไม่มีการฟังพระธรรมเลย
อย่างไร ๆ ก็คิดไม่ถึง ว่ากิเลสจะมากมายสักแค่ไหน บาง
คนก็ประมาท คิดว่ากิเลส ดับง่าย ไม่ต้องมีความเข้าใจ
อะไรเลย ก็สามารถที่จะดับกิเลสได้ นั่นคือ ไม่มีพระ
รัตนตรัย เป็นที่พึ่ง...

...การถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ถึงด้วยปัญญา ความเข้าใจจริง ๆ ในพระคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงตรัสรู้ความจริง ซึ่งคนอื่นไม่สามารถจะรู้ได้

เพราะฉะนั้น ชีวิตก่อน ๆ ที่ยังไม่ได้มีพระรัตนตรัย เป็นที่พึ่ง กับเมื่อมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ก็ต้องต่างกัน แม้แต่การจะให้ทาน ก็ต่างกัน ในขณะที่ไม่มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ไม่เข้าใจในพระปัญญาคุณ ไม่สนใจที่จะฟังพระธรรมเลย ไม่เห็นประโยชน์อย่างยิ่ง ของแต่ละคำ ที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดงไว้ดีแล้วในกาลก่อน จนกระทั่งถึงขณะนี้ปัจจุบันนี้...

...เพราะฉะนั้น ผู้นั้นก็เพียงแต่มีกุศลที่กระทำมากมาย เช่น แม้ทาน ก็มีการให้ทานอย่างมากมาย เช่นตัวอย่างที่คุณคำปั่นได้กล่าวแล้ว หรือ แม้ศีล ก็มีในครั้งนั้น แต่ก็ยังไม่มีพระรัตนตรัย เป็นที่พึ่ง...

...เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะทาน ไม่ว่าจะศีล หรือการกระทำกุศลใด ๆ ที่ยังไม่มีพระรัตนตรัย เป็นที่พึ่ง ก็ต้องต่างกันมาก สำหรับการที่จะมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งได้ ถ้าไม่มีการได้พึ่งพระธรรม จะพึ่งได้อย่างไร? ก็มีผู้ทำสถิติว่า ในวันอาสาฬหบูชา จะไปไหน? และทำอะไรกันบ้าง? ก็ปรากฏว่า ตามจำนวนที่แสดงสถิติไว้ มีการทำบุญ ถวายทาน รักษาศีล เวียนเทียน แต่ไม่มีข้อความว่า ไปพึ่งพระธรรม และไม่มีจำนวนด้วยว่า สถิติของผู้ที่ไปพึ่งพระธรรมะ เป็นเท่าไรของบรรดาพุทธศาสนิกชนที่จะกระทำกุศล ในวันนี้...

...นี่ก็เป็นสิ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่า กุศลอื่นทั้งหมด ที่ไม่มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ต้องต่างกับกุศล ที่มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง

สำหรับเรื่องทาน ถ้าแต่ก่อนนี้ เป็นคนดีที่ให้ทาน ใจบุญสุนทาน ที่เขาบอก และไม่ว่าจะพบใคร ก็อุปการะเกื้อกูลทั้งหมด แต่ว่า ไม่รู้จักว่า ขณะนั้น เป็นไปด้วยการยึดถือสภาพธรรมะ โดยความไม่รู้เลย ไม่รู้จักพระธรรมสัจคำ ที่ตรัสว่า "ธรรมะ" เพราะเหตุว่า ธรรมะ ต้องหมายความว่า สิ่งที่มีจริง และที่ตรัสว่า ธรรมะ ก็คือว่า เป็นสิ่งซึ่งไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาของใครเลย ทั้งสิ้น และขณะนี้ ก็เป็นธรรมะ ทั้งหมด ไม่ว่าจะในกาลไหน ก่อนนี้ ขณะนี้ หรือข้างหน้า สิ่งที่มีจริง เป็นสิ่งที่มีจริง ซึ่งเกิดขึ้น ปราภฏ จึ่ง ปราภฏว่าจริง แล้วสิ่งนั้นจะเกิดไม่ได้เลย ถ้าไม่มีเหตุปัจจัย ที่จะทำให้เกิดขึ้น...

...เพราะฉะนั้น ถ้าทานที่ไม่มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ก็มี การเข้าใจว่าเป็นเรา ผลของทานมีมาก เกิดในสุคติภูมิ เป็นมนุษย์ก็เป็นมหาเศรษฐี ถ้าเกิดในสวรรค์ ก็เป็นเทพธิดา หรือว่าเป็นเทพบุตรต่าง ๆ แต่ว่า ไม่รู้ความจริงเลยว่า แท้ที่จริงแล้ว สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น ชั่วคราว แล่นสั้น ไม่ว่าจะมีอายุยืนยาวในภพอื่น เช่น ในเทวโลก พรหมโลก

แต่ก็ยังต้องกลับมาสู่ความเป็นอย่างนี้ และความเป็น
อย่างนี้ ใครจะบอกให้รู้ได้ ใครจะแสดงให้รู้ได้ว่า เป็น
อย่างนี้ คือเป็นอย่างไร? เป็นอย่างนี้ คือ เกิดแล้ว ต่าง ๆ
กันไป ที่เราใช้คำว่า ตามบุญ ตามกรรม เป็นคำกล่าวที่
สืบทอดกันมา ที่ตรง และ จริง!!!!..

...เพราะเหตุว่า แต่ละคน ทำไม่หลากหลาย แม้เกิดเป็น
มนุษย์ ก็ต่างกันทุกอย่าง ทั้งรูปร่างหน้าตา ผิวพรรณ
ฐานะ วงศ์วานญาติ ความรู้ ทุกสิ่งทุกอย่างเลย นี่คือ
ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าไม่ใช่เรา!!! แต่ว่า เป็น "ธรรมะ" ที่มี
จริง ทุกขณะ!!!!..

...ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าในเรื่องของท่าน ก็ไม่เคยรู้ "เป็นเรา"
เพราะฉะนั้น แม้เรื่องของศีล ที่เคยมีมาแล้วในอดีต
ก่อนที่จะได้ฟังพระธรรม ก็ "เป็นเรา" ที่รักษาศีล และ
"เป็นเรา" ที่คิดว่า เราต้องมีศีล เราต้องสมาทานศีล แต่
ทั้งหมด ก็ไม่รู้เลยว่า แท้ที่จริงแล้ว ก็เป็นธรรมชาติ ซึ่ง ไม่ใช่
เรา!!!...

...เพราะฉะนั้น ต้องเห็นความต่างของการที่กุศลใด ๆ
ก่อนที่จะได้มีพระรัตนตรัย เป็นที่พึ่ง กับ กุศลที่ได้มีพระ
รัตนตรัยเป็นที่พึ่งแล้ว แต่ว่า การที่จะมีพระรัตนตรัยเป็นที่
พึ่งจริง ๆ ต้องมั่นคงอย่างยิ่ง ในความลึกซึ้งของธรรมะ ซึ่ง
ยาก เพราะเหตุว่า เป็นการที่จะรู้ความจริง ของสิ่งที่กำลัง
มี ทุกขณะ ไม่ว่าตั้งแต่เข้ามา จนถึงตอนนี้ รู้ความจริงของ
สิ่งที่มีจริงอะไรบ้างหรือเปล่า? มี "เห็น" มี "ได้ยิน" มี "คิด
นึก" มีทุกอย่าง ก็ไม่รู้ความจริงเลย!!!...

...เพราะฉะนั้น การที่จะมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ก็คือว่า
เมื่อได้ฟังแล้ว เห็นความละเอียดและความลึกซึ้งอย่างยิ่ง
ที่จะไม่ประมาทว่า กว่าจะรู้จริง ๆ ตามพระธรรมที่ได้ทรง
แสดงไว้ เป็นสิ่งที่ ไม่ง่าย เพราะเหตุว่า แม้ได้ฟังแล้ว ก็ยัง
ยาก...

...อย่างวันนี้ ก็มี "เห็น" และ เดี่ยวนี้ ก็กำลังเห็น แล้วก็ กำลังฟังเรื่องเห็น แล้วก็ ได้ฟังมาแล้วหลายครั้ง ก็ยังไม่รู้ ความจริงของ "เห็น" ซึ่งเกิดและดับ มีฉะนั้นแล้ว ก็จะไม่ เข้าถึงความหมายที่ว่า "ธรรมะทั้งหลาย เป็นอนัตตา" ไม่ อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาของใครเลยทั้งสิ้น...

...เพราะฉะนั้น การฟังทั้งหมด ไม่ใช่เพื่อที่จะไปประจักษ์ แฉ่งความจริง ที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรง ประจักษ์แจ้ง และทรงแสดง ด้วยความไม่รู้อะไรเลย และ ด้วยการที่มากไปด้วยกิเลส แต่ต้องฟัง เพื่ออบรม ความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ค่อย ๆ ละ ความไม่รู้ หรือ ความเห็นผิด ที่ยึดถือสภาพธรรมะ ว่าเป็นเรา อย่าง ละเอียดยิ่ง คือ ในขณะนี้ มีอะไรบ้าง? ฟัง กำลังฟังอยู่ มี ทั้งเห็น มีทั้งได้ยิน มีทั้งคิดนึก มีทั้งโลภะ มีทั้งโทสะ แล้วแต่สภาพธรรมะใดจะเกิดขึ้น ก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว สืบต่อ โดยปัญญา ยังไม่รู้ ว่า ไม่ใช่เรา!!!

การศึกษาธรรมะ ต้องตรง!!! คือว่า เพื่อรู้แล้วละความไม่ รู้!!! เพราะเหตุว่า ความไม่รู้ ทำให้เกิดกิเลสทั้งหมด ไม่ว่า กิเลสใด ๆ ทั้งสิ้น มาจากความไม่รู้!!!...

...เพราะฉะนั้น กว่าที่จะรู้ ก็เป็นผู้ที่ ขณะที่ฟัง เข้าใจ
เมื่อไหร่ ละความไม่รู้เมื่อนั้น ก็เป็นสิ่งที่จะต้องสนทนากัน
เพื่อว่า ทั้งหมดของการที่ได้ฟังธรรมะ เพื่อเข้าใจสิ่งที่มี
จริง ที่กำลังปรากฏ เพื่อที่จะได้สะสมสืบต่อความเข้าใจ
อันนี้ จนกระทั่งปัญญา มีกำลังพอที่จะดับกิเลสที่กำลังมี
ในขณะนี้ได้ ไม่ใช่ขณะอื่น!!!!...

กราบทำนุชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

